

Odluka:

PŽ-2349/16-5

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ-2349/16-5

Vrsta odluke: Rješenje

Datum odluke: 12.05.2016

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

7. PŽ-2349/16-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Marini Veljak, u pravnoj stvari tužitelja T. d.o.o. u stečaju. OIB ..., Z., P. 59. kojeg zastupa punomoćnik D. M., odvjetnik u Odvjetničkom društvu M. i partneri j.t.d. u Z., protiv tuženika S. d.o.o.. OIB ..., K., M. 14. radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2837/15 od 18. veljače 2016., 12. svibnja 2016.

riješio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2837/15 od 18. veljače 2016.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2837/15 od 18. veljače 2016. odbijen je tužiteljev prijedlog za određivanjem privremene mjere osiguranja zabranom otuđenja i opterećenja nekretnine, a radi osiguranja tužiteljeve nenovčane tražbine na poništenje Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini od 4. veljače 2013. i I. Anexa od 20. veljače 2013.. te brisanje upisa prijenosom prava vlasništva na nekretnini upisanoj u zk.ul.br. 100656. k.o. G. S., kao z.k.č.br. 751/10. u naravi livada, P. p., površine 780 m2. te kao z.k.č.br. 751/16. u naravi livada, P. p., površine 759 m2, uknjiženog u korist trgovačkog društva S. d.o.o. i uspostavom ranijeg zemljišnoknjižnog stanja s upisanim vlasništvom tužitelja.

Prvostupanjski sud je tako odlučio jer je ocijenio da tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje tražbine na pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika sukladno odredbi čl. 346. st. 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12 i 93/14; dalje: OZ). a u vezi s odredbom čl. 127. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96. 29/99. 12900. 123/03. 197/03, 187/04, 82/06, 116/10 i 25/12; dalje: SZ).

Protiv prvostupanjskog rješenja žalbu je podnio tužitelj zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i bitne po\rede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. i 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku.

U žalbi navodi da je sud prilikom odlučivanja o mjeri osiguranja utvrđivao je li tužbeni zahtjev osnovan ili nije, a ne o vjerojatnosti tužiteljeve tražbine za pobijanje štetnog sporazuma, čime je prvostupanjski sud prekoračio tužiteljev prijedlog za osiguranje. Tužitelj smatra vjerojatnim da postoji tražbina na pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika jer se radi o namjernom oštećenju iz čl. 202. SZ-a budući da su stranke bliske osobe u zakonskom smislu, potpisnik pobijanog sporazuma za obje stranke je ista osoba direktora, a u trenutku potpisivanja sporazuma i prijenosa vlasništva na temelju fiducije društvo S. d.o.o. više nije imalo potraživanja prema stečajnom dužniku. Tužitelj ističe da u postupku predstečajne nagodbe koji se provodio nad tužiteljem nije uzet u obzir navedeni sporazum upravo iz razloga što je u sporazumu sadržan dug koji očito ne postoji. Smatra da nakon provedenog prijeboja i daljnjeg dugovanja tuženika prema tužitelju nije bilo ni zakonske ni činjenične osnove za ugovaranje i provođenje fiducije. već da je tuženik stekao nekretninu nenaplatno i prijevarno.

Tužitelj navodi da je u konkretnom slučaju u stečajnom postupku koji se provodi nad tužiteljem, stečajni upravitelj Odlukom skupštine vjerovnika od 11. veljače 2015.. koju tužitelj dostavlja u prilogu ove žalbe, ovlašten i upućen pokrenuti ovršne postupke radi unovčenja imovine koja ulazi u stečajnu masu. Smatra da u konkretnom slučaju postoji i element opasnosti od nastanka nenadoknadive ili barem teško nadoknadive štete jer da su na nekretnini koja je prenesena tuženiku u vlasništvo u izgradnji dva stambena objekta (zgrade) pa je opravdano za očekivati da tuženik planira otuđiti nekretninu trećoj osobi.

Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da žalbeni sud ukine pobijano rješenje i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, jer da su u konkretnom slučaju kumulativno ispunjene pretpostavke za određivanje privremene mjere osiguranja iz čl. 346. st. 1. Ovršnog zakona.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Pobijano rješenje ispitano je u smislu odredbe čl. 365. st. 1. i 2. u vezi s čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) i čl. 21. st. 1. OZ-a, u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Tužitelj je u prilogu žalbe dostavio žalbenom sudu Zapisnik s općeg ispitnog ročišta Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-420/14 od 11. veljače 2015. Odredbom čl. 352. st. 1. ZPP-a je propisano da se u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti. Kako se u konkretnom slučaju ne radi o takvom dokazu koji bi se odnosio na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti, to ovaj sud u ovom stadiju postupka nije niti razmatrao ispravu koju je tužitelj dostavio.

Pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao postojanje pretpostavki za određivanje privremene mjere sukladno odredbi čl. 346. st. 1. OZ-a, kojom je propisano da se privremena mjera radi osiguranja nenovčane tražbine može odrediti ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, ili da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti.

Iz spisa proizlazi da su 4. veljače 2013. tužitelj T. d.o.o. i tuženik zaključili Sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini (dalje: Sporazum), na temelju kojeg je na nekretninama upisanim u zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu, k.o. G. S., zk.ul. 100656. u zemljišnim knjigama opisane kao z.k.č. broj 751/10 u naravi livada, P. p., ukupne površine 780 m². i z.k.č. broj 751/16 u naravi livada, P. p., ukupne površine 759 m². uknjiženo pravo vlasništva u korist tuženika te je zabilježeno da je prijenos prava vlasništva izvršen radi osiguranja novčane tražbine iz Sporazuma. Tužitelj navodi da u trenutku potpisivanja Sporazuma tuženik nije imao tražbinu prema tužitelju pa da nije bilo osnove za prijenosom prava vlasništva na predmetnim nekretninama radi osiguranja novčane tražbine u iznosu od 1.000.000.00 kn.

Radi ocjenjivanja vjerojatnosti postojanja tužiteljeve nenovčane tražbine, pravilno je prvostupanjski sud zauzeo shvaćanje da je u konkretnom slučaju potrebno ocijeniti je li tužitelj učinio vjerojatnim ispunjenje općih pretpostavki za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika koje su propisane odredbom čl. 127. st. 1. SZ-a, a što uključuje dokazivanje okolnosti da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak, da je prije otvaranja stečajnog postupka poduzeta pravna radnja koja može biti predmetom pobijanja, da je takva radnja dovela do oštećenja ili pogodovanja stečajnih vjerovnika i da se krajnji rezultat pobijanja mora očitovati u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika.

Suprotno tužiteljevim žalbenim razlozima, iz spisa proizlazi da tužitelj nije učinio vjerojatnim da su kumulativno ispunjene opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika, jer nije dokazao da će se krajnji rezultat pobijanja Sporazuma očitovati u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika, kao i da zaključenje Sporazuma predstavlja takvu radnju koja bi dovela do oštećenja stečajnih vjerovnika.

Naime, iz zemljišnoknjižnih izvadaka (list 11.-22. spisa) proizlazi da su nekretnine koje su predmet Sporazuma opterećene založnim pravima radi osiguranja novčane tražbine u iznosu od 1.320.000.00 EUR i novčane tražbine u iznosu od 1.000.000.00 kn. a koja založna prava su uknjižena u korist založnih vjerovnika POSOJILNICA-BANK BOROVLJE- CELOVEC REG.Z. Z OJ. KREDITBANK, ZVEZA BANK REG.Z.Z OJ. I CREDO BANKA d.d.

Odredbom čl. 81. SZ-a je propisano da su razlučni vjerovnici zapravo oni vjerovnici koji imaju založno pravo ili pravo na namirenje na kojoj stvari ili pravu koji su upisani u javnoj knjizi, dok je odredbom čl. 84. SZ-a propisano da vjerovnici s pravom odvojenog namirenja su stečajni vjerovnici ako im je dužnik osobno odgovoran te oni imaju pravo na razmjerno namirenje ako su se odrekli odvojenog namirenja ili ako se ne uspiju odvojeno namiriti (razlučni vjerovnici kao stečajni vjerovnici).

Prema tome, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da tužitelj nije učinio vjerojatnim da bi se krajnji rezultat pobijanja očitovao u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika, jer nije dostavio isprave iz kojih bi proizlazilo da je tržišna vrijednost nekretnine koja je predmet Sporazuma veća od osiguranih tražbina založnih vjerovnika (razlučnih vjerovnika) pa da bi se uspješnim pobijanjem Sporazuma došlo do povećanja stečajne mase iz čije vrijednosti bi se potom mogli namiriti stečajni vjerovnici.

Uzimajući u obzir naprijed navedeno, prema pravnom shvaćanju ovog suda tužitelj nije učinio vjerojatnim niti da založna prava kojima su opterećene nekretnine ne bi bila od odlučnog značaja za ocjenu predstavlja li Sporazum takvu radnju kojom se stečajnim vjerovnicima onemogućuje namirenje, tj. radnju kojom se stečajni vjerovnici oštećuju.

S obzirom na to da tužitelj nije doveo u pitanje zakonitost i pravilnost pobijanog rješenja, niti je prvostupanjski sud počinio bitne povrede odredaba postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, već je na pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je odbio kao neosnovan prijedlog za određivanje privremene mjere predlagatelja osiguranja, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a u vezi s čl. 21. st. 1. OZ-a, odlučio kao u izreci.

U Zagrebu 12. svibnja 2016.